

CO SI NEDOKÁŽU NA VÁNOCE ODPUSTIT

Středa, 26 listopad 2014

Nedokážu si odpustit své vině v množství, které je neslučitelné se slušným, natož adventním chováním. Nedokážu si odpustit tvrdé krmění divé zvěře, a to ani po tom ložském, kdy matka (pravděpodobně) v srna pronásledovala s jablkem v hubě až k hranicím naší zahrady.

Nedokážu si odpustit křivé úsměv a tik v oku, se kterým rozbaluji pod stromkem kousavé ponožky s bambulí, které se tak krásně hodí do právnických lodíček. Nikdy si ale nedokážu odpustit návstupu kostela.

Nejsme katolicky zaměřená rodina (i když si nepamatuji, že by v rodině někdo nějak výrazně smilnil a šádal bližního svého). Kdo ale nejde v mém rodném městě ku na plno, jako by nešel! Donedávna vládl regionální farář, kterému bylo už v době mého narození asi sto padesát let. Jeho Vánoce se vyznačovaly tím, že nebyla slyšet a nebyť obřadného zachrchlání nastydých občanů, matka, která připomínala by Marie Vánoce buddhistickou meditací. Přemlouh se ale znenadání roznesl kostelem burácející hluboký hlas, který se z reproduktorů nad hlavami prdelatých andělů stereo rozprostěl v chrámu božím. Několik babiček v předních řadách vyjeklo úleku "katedrou" před oltářem stanul mladý jinoch v kněžském hábitu. Vzpomněla jsem si na reklamu na Coca Colu, kde mladá dívka na pláži roztouženě hledí na opáleného krasavce vyběhnuvšího z vln moře, a to až do chvíle, oblékající se v hák připevne kolem krku bílou pásku kněžské stoly. Od té doby, co matka své vládní playboy, prská kostel o Vánočních svátcích ve věch a já mám zhýralou touhu jít alespoň jednou za život ke zpovědi. A tak mi Bůh, doufám, i letos odpustí (a v lepším případě splní) moje mrzké pozemské touhy a pokles a Vám snad též. RENATA FÍKOVÁ